

تاسیسات اتمی

میراث ملی است

امیر فیض- حقوقدان

مقصد این تحریر، تفاوت بین جمهوری اسلامی غاصب ایران، با منافع ملی است **سوء تفاهم در این مورد به آنجا کشیده شده که مخالفت با حمله به تاسیسات اتمی ایران و یا تحریم های اقتصادی و امثالهم نوعی حمایت از جمهوری اسلامی غاصب تلقی میشود، و در این معادله نا هماهنگ جای ایران و منافع ملی ملت ایران با جمهوری اسلامی یکجا بتصویر آمده است.**

در ردیف تحریرات مربوط به مذاکرات هسته ای که تازه ترین آنها (۱۰ سال یعنی چه) ^۱ است؛ بیک موضوع مهم توجه لازم نشده و آن تشخیص جایگاه منافع ملی و حقوق ملت و ایران با جمهوری اسلامی است.

ژان ژاک روسو حقوقدان معروف فرانسوی نظریه ای دارد که در مورد تاسیسات اتمی ایران قابل مصداق و اجراست و با این نتیجه همراه میشود که کلیه تاسیساتی که بوسیله جمهوری اسلامی غاصب در ایران بوجود آمده از جمله تاسیسات اتمی جزء اموال ملی ایران محسوب است و آن تاسیسات به ملت ایران تعلق دارد نه حکومت و یا جمهوری اسلامی

حاشیه - در سال ۱۳۸۵ اعلیحضرت در مصاحبه با (هیومن ایونت) در مقابل سوال احتمال حمله هوایی اسرائیل به تاسیسات اتمی ایران فرمودند: <تاسیسات اتمی ایران جزء میراث ملی ایران است و به جمهوری اسلامی تعلق ندارد> سنگرم در شماره اول تیرماه همان سال باتجلیل لازم، مفتخر به نقد بیانات اعلیحضرت و تطبیق آن با نظریه حقوقی ژان ژاک روسو شد.

روسو میگوید:

جنگ نتیجه روابط بین المللی کشورهاست نه افراد و یا ملت ها. جنگ ناشی از اصطکاک منافع مادی کشورها پیدا میشود نه اختلاف اشخاص کشورها. جنگ نه در حالت طبیعی بین افراد دو کشور وجود دارد و نه در حالت اجتماعی. بنابراین؛ جنگ مبارزه افراد یک ملت بامت دیگر نیست و مبارزه و کشمکش

روسای دوکشور است. مبارزه، مخالفت رئیس یک کشور با رئیس کشور دیگری نیست. جنگ تصادم فیزیکی یک دولت با دولت دیگر است و افرادی نیز در آن حسب تصادف و بطور مستقیم با هم دشمن میشوند و بعنوان سرباز با طرف دیگر می‌جنگند نه بعنوان یک فرد علیه فرد دیگر. پس دشمن یک دولت دولت و کشور دیگر است؛ این اصل از قدیم الایام جاری بوده است، چنانکه از قدیم اعلان جنگ رایک دولت به دولت دیگر میداده نه مردم.

از آنجا که دولت نماینده مردم است اقدامات دولت از نفع و ضرر جنگ و اختلاف متوجه مردم میشود و از آنجا که خسارات ناشیه از جنگ چه غرامات و یا از بین رفتن دستاوردهای کشور متعلق به نسل حاضر در جنگ نیست و متعلق به کل ملت و کشور را دارد لذا جنگ بصورت فیزیکی در حالت جنگ بین دو کشور نمایان میشود.

اصل روسو در حقوق مدون کشورها

اصل ژان ژاک روسو در حقوق اساسی همه کشورهایی که دارای قانون اساسی هستند پیاده شده است و آن نظارت عالیه و دقیق مجلس در تصمیمات و اقدامات دولت هاست؛ چرا که ضرور زیان اعمال دولتها را مردم می‌پردازند لذا مردم باید بدانند که چه قراردادی را دولت که نماینده و وکیل اجرائی آنهاست امضا کرده است نه تنها قراردادها بلکه کلیه اعمالی را که دولت انجام میدهد باید نمایندگان ملت آگاه و آنرا تجویز کرده باشند.

دامنه این تکلیف آنقدر عام است که اگر دولت‌ها محرمانه و بدون اطلاع مجلس عملی را مرتکب بشوند و یا قرارداد و یا موافقت نامه ای را به اجرا در آورند، آثار آن قراردادها چه مثبت و یا منفی متوجه ملت خواهد شد مگر آنکه با تشریفات مجلس در مقابل آن ایستادگی و به اتخاذ تصمیماتی مبادرت کند.

به همین دلیل است که قانون اساسی کشورها از جمله قانون اساسی جمهوری اسلامی در ماده ۷۷ اعتباری برای قراردادها و موافقت نامه هائی که به تصویب مجلس نرسیده قائل نیست.

تطبیق مورد با سرمایه هسته ای ایران

هر تصمیم و موافقتی که بین گروه ۱+۵ و نمایندگان ایران گرفته شود چه تأثیر مثبت و یا منفی، علی الاصول نفع و ضرر آن متوجه ملت ایران است نه دولت جمهوری اسلامی.

درست است که قراردادهائی که بتصویب مجلس نرسیده اعتبار ندارد ولی اعتبار در صراحت ماده مزبور اعتبار حقوقی است که استفاده از آن در مسیر دادگاه و مستند قانون قابل اعمال است نه اینکه چون قرارداد به تصویب مجلس نرسیده پس اصلا هیچ آثاری متوجه آن نمیشود مثالش روشن است:

بخشی از تحریم های علیه ایران مورد موافقت دولت جمهوری اسلامی قرار گرفته بدون اینکه به مجلس رفته باشد و تحریم ها هم به اجرا در آمده و مردم بسیار هم متضرر شده اند و عملا مجلس در مقابل عمل انجام شده دولت قرار گرفته هر چند عمل دولت قانونی نبوده است.

هم اکنون ملت ایران میلیاردها دلار خسارات تحریم ها رابه علت اقداماتی پرداخته ومیپردازد درحالیکه آن اقدامات وموافقت نامه پیرو آن (ژنو) به تصویب مجلس نرسیده است واصرار مشترک آقای اوباما و جمهوری اسلامی برای نادیده گرفتن نظارت مجلس بخشی ازادامه اقدامات یکطرفه وخودسرانه جمهوری اسلامی وحکومت کنونی آمریکاست که برنامه دورزدن مجلس وکنگره را دنبال میکنند.

درست است که نبردن قرارداد ویا موافقت نامه به مجلس سالب اعتبارحقوقی است ولی جریاناتی ممکن است وجود داشته باشد که آنها قرآنی باشد بر آگاهی مجلس نمایندگان ازجریان مذاکرات وماهیت قرارداد ها ودولت را درسنگراستحضار ضمنی مجلس قرارمیدهد.

درکمال تاسف نمیتوان ۱۱ سال جریان مذاکرات هسته ای ودرنهایت موافقت نامه ژنو واعلامات مکرر هیئت نمایندگی ایران که **<تمام تصمیمات با موافقت مقام رهبری گرفته شده است>** تانید وموافقت مذاکرات وحتى موافقت نامه ژنو همراه تجلیل واستقبال ازامضاکنندگان موافقتنامه ژنو وآخرین آنها که همین دوروز پیش بوسیله آقای عراقچی اعلام شد **<دستورکارمذاکرات با نظر رهبری تعیین میشود>** و نمونه های بسیاردیگر نوعی استحضار ضمنی از اقدامات دولت به حساب خواهد آمد خاصه که مجلس از حق قانونی خود دراستیضاح ازدولت واصراردرآگاهی از مذاکرات وموافقتها استفاده نکرده است.

این امورکه مسلما بسیاروممکن است آشکارهمگان نباشد سبب میشود که خسارات وتعهدات دولت با آنکه به مجلس نرفته گردن ملت ایران رابگیرد.

درهمین اواخر ظریف وزیرخارجه درمجلس راجع به مذاکرات هسته ای توضیح داد وکیهان تهران نوشت که نمایندگان راضی بودند. بازهم خبری بود که سیدعلی گفته بود مجلس درمذاکرات هسته ای دخالت نکند، اینها ونظایر آن تمسک هائی است که سبب لوث شدن مسنولیت ها میگردد ودرنهایت خسارات حاصله که گردن ملت خواهد افتاد.

اظهار نظرهای ضدونقیض ودخالت های نا موجه وپوشیده ازنا آگاهی سید علی، زمینه ها وموقعیت رهبری او درقانون اساسی سبب خواهد شد که همین موافقتنامه ژنو که علی لاریجانی رئیس مجلس گفت **> بیج احمقی آنرا امضا نمیکند<** گردن ملت ایران بیفتند که تاکنون هم افتاده است.

در کنگره آمریکا هم از این مسائل هست

خانم اشتون سرهینت مذاکره کننده آمریکا سه ساعت درکنگره به همه سوالات مفصل سناتورها پاسخ داد واین خود رای اعتماد کنگره به مذاکرات هسته ای با ایران محسوب است، تا دولت متن موافقت نامه نهائی با ایران رابه کنگره بیاورد ویا بادونل هائی که میرود نیاورد.

مجلس در حساسترین موقعیت تاریخی

تعارفات سیدعلی، سفارشات وبالننگی های او، غمزه های ظریف ودروغهای عراقچی ووعده های شیخ حسن وامثال آنها هیچیک وتاممی آنها رافع مسنولیت نمایندگان مجلس، اگرنماینده مردم باشند، نیست حساسترین موقعیت ایران درراستای همین تصمیمات هسته ای قرارداد که با بی اعتنائی مجلس چنانکه

تاکنون دیده شده میلیارد ها خسارات و سالها تحریم های سنگین اقتصادی که شالوده وزیربنای کشور را بکل مضمحل خواهد کرد متوجه ملت ایران خواهد ساخت و نسل بعد نسل گرفتاری بی درمان خواهد داشت.

تنها پایگاهی که میتواند در مسیر حقوقی بدون اینکه موقعیت اعتراضی پیدا کند از اختیارات قانونی برای ملاحظه موافقت نامه و بحث و تصویب آن اقدام نماید و اینجاست، مجلس است، که چنانچه همچنان به بی اعتنائی و قبول توصیه مهتر، تن دهد در ماهیت، طویله ای است که تعدادی گاو اسلامی در آن بسته شده است.

به جنید آدم هائی که میفهمید ولی جرات آدم بودن راندارید